

G A L E B

5

39. LETNIK
1992-1993

MLADINSKA REVILJA
39. LETNIK 1992-93
JANUAR 1993
ŠTEVILKA 5

Naslovna stran:
Petra Dilli, 3. r. (1991-92)
OŠ "Fran Milčinski" KATINARA

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a.r.l.
Čedad

Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina
Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak,
Magda Tavčar, Ksenija Majovski
Naslov uredništva: Založništvo trža-
škega tiska, Ul. dei Montecchi 6,
34137 Trst, telefon (040) 7796390 -
Naročila in ekspedit: 7796600
Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart,
Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel.
(040) 772151

Naročnina (10 števil): 25.000 lir. Posamezna številka 3.500 lir, dvojna 4.500 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 180 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Franci Lakovič: Zmešnjava	1
Branko Žužke: Zimski večer	2
Vojan T. Arhar: Afriški živalski vrt	4
Helena Jovanovič: Vročinko	6
Neža Maurer: V gozdu	8
Branka Jurca: Pusti me!	9
Jožko Lukež: Čudežni balončki	10
Branka Jurca: Na pot okoli sveta	12
Berta Golob: Burjaveter	14
Jelka Bakula: Kdaj bo D in kdaj T	15
Marko Kravos: Zgodovina ježev	16
Tone Pavček: Konec	18
Berta Golob: Besedne družine	20
Damjan Ovsec: O zelenjavi	21
Danilo Gorinšek: Težak račun	22
Vera Poljšak: Rebus	23
Pomagaj Katji	24
Božo Kos: Miha, perilo bo mokro	25
Šolarji pišejo	26
Jože Petelin: Križanka	32
Besedilo na platnici: Tone Pavček	

Vesna Benedetič (str. 22), Barbara Boneta (str. 14), Peter Furlan (str. 6-7), Leo Korelc (str. 32), Božo Kos (str. 25), Marjan Manček (str. 20), Jasna Merku (str. 10-11), Fabio Nemi (str. 8,12-13), Klavdij Palčič (str. 1, 16-17), Tone Rački (str. 21), Lucijan Reščič (str. 19), Magda Tavčar (str. 2-5, 9, 15, 23, 24, zadnja stran platnice).

FRANCI LAKOVIČ

Narisal KLAVDIJ PALČIČ

Zmešnjava

Lije dež in sonce pada,
veter žubori glasno,
potok piha, miška rada
bi skočila na drevo.

Pes mijavka, mačka laja,
ptica teče, konj leti,
sonce se počasi taja,
januarski led gori.

Toda takole zmešnjavo
urediti ni težko,
če pomisliš s svojo glavo,
vse na mestu svojem bo.

ŽUŽKE BRANKO

Zimski večer

Nekoč... Tako se začno vse lepe pravljice. Nekoč je bil ves moj svet ena sama pravljica. Žal je bilo to nekoč, tako davno, a tako čudežno! Moč starodavne povestice pa je še danes živa, močna in krhka hkrati. Zanja tudi to uro živi mladi rod, s srcem, ki je polno pričakovanja.

O tem "nekoč" bi rad pripovedoval.

To je zgodba zimskih večerov. Kako mrzlo je bilo že podnevi, snega do kolena, z meglo, ki je v njej že kmalu popoldne mračni dan utonil v večer. In v temi nisi smel noska pomoliti ven, ščinkavec bi ti zmrznil!

Ob takih večerih je bilo pri nas doma toplo. Bil je čas, ko sva z bratcem čakala, da pride očka z dela. Kakšno pričakovanje! Stara stenska ura je tiktakala počasi. Prepočasi! Bila je tiste stare sorte, da si jo moral naviti dvakrat na dan, zjutraj in zvečer. Pa ne s ključem! Moral si potegniti verižico, da je utež šinila navzgor. Pa še drugo verižico z utežjo, da je bila tudi ure. Oče jo je navijal, zjutraj, preden je odšel na delo, in zvečer, ko smo šli spat.

Vrnimo se k pravljicam.

Oče je prišel domov! Z bratom sva zaplesala od sreče. Ne, nikar misliti, da je oče najprej večerjal. Ni utegnil.

Sedel je, si nabasal pipo, in že sva z bratom nastavila ušesa za pravljico.

"Očka, saj veš, tisto..."

Najprej sem slišal samo veter, ki je bril okoli vogalov v temo mrzlega zimskega večera.

"Najprej tisto o sladki hišici in o čarovnici..."

Kako pogumna sta bila Janko in Metka!

Naslonil sem se na mizo. In šele Rdeča kapica! Z odprtimi usti sem poslušal tudi zgodbo o srečnem Janezku. Res je bilo smešno. Toliko let je bil služil za kepo zlata, pa jo je zamenjal za konja, konja za kravo, kravo za pujska in še in še. Domov je prišel praznih rok in mamica je bila kljub temu vesela.

"Da si le prišel domov," je rekla in ga objela.

Še, še! Očka, tisto o žabjem kraljeviču!

Narisala MAGDA TAVČAR

Se še spomnite?

Kraljična se je žogala

z zlato kroglico v grajskem gozdu, polnem vitkih smrek. Kroglica je padla v vodo, iz vode jo je prinesla žaba, ki je zato smela spati pri deklici v postelji, in to ni bila žaba, ampak kraljevič...

Utrujeni očka še ni zaslužil večerje. Samo še o bratcu, ki se je spremenil v srnico in ga je sestra skrivala sredi gozda v koči. In je srnico obstrelil grdi lovec.

"In kako je bilo ime tistemu konjičku?"

Oče se je namuznil. Spet je nabasal pipo, dolgo pipo, ki je imela porcelanasto glavico z jelenčkom. Prižgal jo je, nekajkrat močno potegnil in nama rekel:

"Le poslušajta!"

Kraljična je postala gosja pastirica, glavo njenega konjička pa so pribili na dvorišna vrata. Vsako jutro, ko je gnala gosi na pašo, je konjičku potožila:

"O, Falada, ki tu visiš!"

Kako žalostno!

In nazadnje naju je z bratcem mamica vendarle odpeljala v sobo. Na široko je odprla vratca peči, ki smo jo v kotu nakladali z drvimi, in gledali smo ogenj. Kakšna vročina je vela v obraz! Vsa soba je bila polna svetlobe iz peči.

Postelja, duh po svežih rjuhah in toplota! In čudežna varnost. Takrat je nisem razumel, samo občutil sem jo. Od daleč – iz kuhinje – sem slišal govoriti očeta in mater, vmes pa je tiktakala ura, velika, z rimskimi številkami,

z nihalom in utežmi. Ura,

ki se v vsej moji mladosti

ni nikoli ustavila...

Afriški živalski vrt

Opica

Opica,
kosmati meh,
vedno poskrbi
za smeh.

Lev

Lev sem, vseh živali kralj.
Nimam krone, ne medalj.
Ko zarjovem, zagrmi.
Glavo griva mi krasi.

Povodni konj

Glejte ga: povodni konj!
Kdor je hraber, naj gre ponj!
Revež družbo si želi,
zdeha, da se kar kadi.

Gazele

Gazele smo. Poglejte nas!
Savani širni smo v okras,
a v srcu vedno nas zmrazi,
če urni gepard nas lovi.

Krokodil

Jaz sem leni krokodil.
Moj naslov je: reka Nil.
Pride slonček, žejen, bos,
zgrabim ga za dolgi nos.

Slonček

Slonček z rilcem:
tra-la-la!
zatrobentati
že zna.

Vročinko

Ko je Nada zjutraj odprla oči, je kar zavriskala od veselja. Zunaj je namreč močno snežilo; sneg je že prekril cesto, na oknih pa so cvetele prekrasne ledene rože. Deklica je bila snega strašno vesela, saj je bila navdušena smučarka. Stopila je k oknu in nekaj časa očarana gledala debele kosme, ki so se igrivo spuščali na zemljo. Pa je vstopila v sobo mama in jo opozorila, da se mora hitro obleči in pozajtrkovati, če noče zamuditi šole.

Na poti v šolo je srečala svoje prijateljčke. Vsi so bili razigrani, ker je zapadel sneg in takoj so se začeli kepati. Najhitrejša med vsemi je bila prav Nada.

Deklica je prišla v šolo vsa zasopla, lase pa je imela skoraj popolnoma mokre, saj jo je marsikatera kepa

zadela naravnost v glavo. V topli učilnici se je nekoliko ogrela in posušila.

Ko je zazvonil konec pouka, je na šolskem dvorišču nastal vesel direndaj in kepe so letele vsevprek. Živžava ni hotelo biti konec, potem pa so učiteljice le prepričale otroke, naj se vrnejo domov. Tudi Nada se je odpravila proti domu in v želodčku ji je že pošteno krulilo. S sošolci se je domenila, da se bodo po kosilu sestali na Belem

vrhu, kjer se bodo smučali do večera. Domov je prišla vsa upehana in mama jo je pošteno okregala, ko je videla, kako je premočena.

Po kosilu je Nada odšla v svojo sobo, da bi čimprej napisala domačo nalogo. Komaj je sedla k pisalni mizici, ko je nenadoma začutila vroč zračni val na tilniku. Preseščena se je obrnila in na svoje začudenje zagledala majhnega, debelega možica. Glavo je imel zavito v debel volnen šal rumene barve, oblečen je bil v živordečo bundo in oranžne hlače, v roki pa je držal robec, v katerega se je neprenehoma usekoval. Nado je že ob pogledu nanj obšla slabost.

“Kdo si?” ga je vprašala.

“Ime mi je Vročinko. Moj poklic je, da prinašam otrokom prehlad,” ji je

odgovoril smešni možic in zakašljajal. “Danes si me prav razveselila, ko si se tako vneto kepala pred šolo. Drugi otroci niso bili tako razposajeni kot ti in tudi oblečeni so bili bolj toplo. Če ne bi našel tebe, nocoj res ne bi vedel, kje naj pre-spim”, ji je še rekel.

Nada mu je hotela odgovoriti, naj se vrne tja, od koder je prišel, a je morala trikrat kihnuti. Možic pa se je udobno namestil na naslanjач in si prižgal cigaro. Deklico je dim dražil v grlu in nosu, da je začela močno kašljati in kihati, oči pa so ji postajale rdeče.

Kmalu je prišla v sobo mama, ki ji je prinesla čaj s piškoti. Ko je videla, da je hči prehlajena, je takoj odšla v lekarno in kupila zdravilo. Potem je deklico poslala v posteljo in ji pustila na nočni omarici stekleničko s sirupom. Toda brž ko je zaprla vrata, je Vročinko pograbil stekleničko z zdravilom.

“O ne, dragica”, ji je rekel, “tega pa ne boš vzela, sicer bi takoj ozdravela in bi moral jaz oditi!”

Nato je Vročinko mirno sedel k mizici in se začel gostiti s piškoti. Enega za drugim je pridno pomakal v čaj, pri tem pa ni niti začutil, da mu je steklenička z zdravilom počasi zdrsnila iz žepa in neslišno

padla na preprogo. Nada jo je zagledala, vstala je tiho kot miška in vzela stekleničko. Odprla jo je in pogumno napravila dolg požirek. Vročinko se je tega prepozno zavedel. Prijela ga je taka jeza, da je namah postal rdeč v obraz ko kuhan rak. Ves besen se je obrnil proti deklici, toda glej – nad njo ni imel več nobene moči!

Zdravilo, ki ga je zaužila, mu jo je vzelo in ni mu preostalo drugega, kot da je odšel. In pri tem je jezno zaloputnil vrata za sabo.

V gozdu

Na bukvi kočica stoji,
veverica v njej živi.
Hrani svoje veveričke,
hrani znance, drobne ptičke.
Vabi: Pridite spet k nam –
želodov dovolj imam!

Pusti me!

Matic je zavrtil gramofonsko ploščo, zazveneli so poskočni napevi, Matic pa je poklical Mojco, naj zapleše z njim.

Mojca pa ne in ne! Matic je drežnjaj vanjo, Mojca pa se je namršila in nasršila, z očmi jezljivo pobliskala in srborito zaklicala:

“Pusti me!”

Matic pa na to:

“Kaj se jeziš? Poslušaj me!”

‘Osmo leto, ko sem služil,
eno Mojco sem prislužil.

Tista Mojca, Pusti me!’

Mojca ni bila nič več huda. Oči, kot dve robidnici, so se zasméjale, in že je z Maticem povzela pesem:

“Osmo leto, ko sem služil,

eno Mojco sem prislužil.

Tista Mojca, Pusti me!

Tista hiš'ca, živi me!

Tist' konjiček, nosi me!

Tist' osliček, vozi me!

Tista koza mekeke,

tista goska krivonoska,

tista račka krivotlačka,

tista koklja špiklja špoklja

piščeta vali!”

In Mojca in Matic sta plesala, dokler se ni zavrtil pred Mojčinimi očmi celi svet.

Čudežni balončki

V majhni in skromni baraki v bližini velikega mesta je živel Jaka, ki se je preživljal s prodajanjem pisanih balončkov. Vseh vrst jih je imel – velike in majhne, rdeče, plave, rumene in še drugih barv.

“Vi ste moj kruh” jim je govoril, preden se je odpravil v mesto, da bi jih prodal. “Zato bodite vedno lepi, lepo napeti, da vas bodo otroci radi kupovali.”

Balončki so ga tiho poslušali, se nalahno pozibavali v vetru in mu sledili na trg ob morju, kjer so se vsak dan igrali otroci iz različnih predelov mesta. Nekateri so bili že stalni odjemalci balončkov, drugi so prišli mimo čisto slučajno. Lepi balončki so jih tako vabili, da so pretentali mamice in očke, da so jim jih kupili.

Na trg je prišla bogata gospa s svojim sinkom. Nič kaj dobre volje ni bila, pa tudi njen razvajeni sinček Mirko ni imel vselega obraza.

“Balon hočem, tistega največjega, tistega rdečega!” je kar ukazal, že vajen, da ga mama vedno posluša in mu izpolni vsako

njegovo željo. “No, prav, pa si kupi tisti balon, da bo mir.”

Ko jima ga je Jaka odvezal in izročil, sta zagledala tam ob pločniku drobno deklico, ki je z velikimi očmi kar “požirala” balončke.

“Smili se mi tista deklica. Rada ima balone, a nima denarja. Včasih ji kakšnega podarim, a vedno tega ne morem,” je Jaka razlagal bogati gospe.

“No, že prav, že prav. Pa dajte še tej deklici majhen balonček, da bo vesela,” je dejala gospa.

“Ne, ne, samo jaz bom imel rdeč balon, ta potepinka pa ga ne bo imela. Ne in ne,” je zahteval Mirko.

“Ne bodi hudoben. Naj bo tudi ona vesela”, ga je mirila mama.

Mirko pa je kar gonil svojo jezo naprej. Tedaj pa mu je pogled ušel na njegov balon in čisto jasno je videl, kako mu ta kaže jezik.

“Nočem več tega balona, ki mi kaže jezik. Tista deklica naj mi da svojega, ki se tako lepo smehlja!”

“Saj ne boš huda, kaj, če si bosta zamenjala balona,” je pomirjevalno dejala mama.

“Ne, ne, naj vaš sin kar vzame mojega,” je skromno pripomnila deklica.

Res sta si oba zamenjala balona. A glej ga šmenta. Tisti, v rokah deklice, se je zopet veselo smejal, oni drugi, v Mirkovih rokah, pa je zopet kazal jezik.

Joj kako se je Mirko razjezil, pa še zajokal. “Vidiš, fantek, moji balončki so pa takšni,”

je dejal boter Jaka. “Pridne otroke imajo radi in se jim lepo smeji. Če pa vidijo, da so otroci poredni, nevoščljivi, potem jim kar pokaže jezik. In če so še bolj jezni, lahko spremenijo celo barvo. Bodi pameten in pri-

den. Daj, da bo tudi deklica s svojim balonom srečna in zadovoljna,” je menil boter Jaka.

Še mama je pristavila svojo besedo in tudi Mirka je bilo sram, ko je stal med drugimi otroci sam, z balonom, ki je molel jezik.

“Pa naj ima tudi deklica balonček. A meni kupi raje modrega,” je menil. “Morda mi ta ne bo pokazal jezika in bo tak tudi ostal.”

Res je Mirko dobil modri balonček. In ko ga je prijel za vrstico in se nasmehnil deklici, je videl, kako se mu je tudi njegov balon na vsa usta nasmejati.

Na pot okoli sveta

“Joj, ko bi imel denar!”, je rekel stric Potepuh. Mali Primož je našpičil ušesa in veselo pogledal.

“Za celo denarnico?”

“Fant, ko listja in trave...”, je rekel stric, potegnil iz pipe in puhnil dim naravnost v Primoža.

“Jaz bi si kupil motor... če bi imel veliko denarja!” je rekel Primož.

“Ti, Primož, si pa glavica! In mene bi vzel na motor?”

“Ti bi sedel na prtljažniku, jaz pa na sedežu, držal bi za krmilo in šlo bi kot blisk... Kaj pa ti? Ko boš imel morje denarja?”

“Kot je ena in ena dve, bom šel na pot okoli sveta!”

“Samo kako?”

“Z vlakom, z ladjo, z letalom, s helikopterjem, z raketo!”

Primožu je vzelo sapo. Poškilil je proti stricu in vprašal:

“Bom šel s tabo?”

“Šel boš – kot je enkrat ena ena... če rečem...”

Primož je s pogledom ošvrknil globus, ki je stal ob oknu.

“Stric, ampak ta pot bo dolga...”

“Pa še kako dolga! Pot okoli sveta! Vidiš, zdaj sem brez brade, ko pa se bom vrnil s te daljne poti, mi bo brada zrasla že

do trebuha, ti boš pa tako zrasel, da boš z glavo prevrtal oblak...”

Oba sta se zasmejala na vsa usta.

“In kaj bo rekel oče?”

“Rekel bo: Potepuh si je našel Potepuhca. Da, to bo rekel. In še to, da morajo za nama pokaditi, da se ne bova prekmalu vrnila!”

“In mama?”

“Poslala bo pozdrave za nama!”

“Velja!” sta hkrati zaklicala in si krepko stisnila roki.

Burjaveceter

Jaz sem burja, nora burja;
moja sapa iz neurja
dimnike na tla pomeče,
da Brdavs ves plah trepeče,
strah mu po kosteh šklepeče.

Jaz sem veter, divji veter;
sem močnejši kakor Peter,
Klepec Peter, ki brez muje
kar za šalo drevje ruje,
preden s Turki se rokuje.

ŠšššŠššš, burjaveter veseljak,
VššVššš, burjaveter korenjak,
z dolgim repom v noč opletam,
s staro metlo svet pometam,
lepo vreme vam obetam.

Kdaj bo **D** in kdaj **T**

Pripišite sami

Dolg ima žirafa vra _ .
Kaj bi hišica brez vra _ ?
Deček je preskočil plo _ .
Zvabil ga je sladki plo _ .
V kleti že je prazen so _ .
Jaz pa raje jem kompo _ .
Ko bom velik, bom pilo _ .
Potoval bom vsepovso _ .
Mamica pomiva po _ .
Očka gre na dolgo po _ .
Grega naš je sladkosne _ .
Ne diši mu vsaka je _ .
Ko pa liže sladole _ ,
bi pojedel jih dese _ .

Zgodovina ježev

To se je zgodilo nekoč v zgodovini, davno takrat, ko sta bila pes in mačka še srečno poročena in so se vrtnice sprehajale lahkinih nog naokrog!

Živel so na robu gozda. Kdo? Štirje ježki, pravzaprav trije bratje in ena sestra. Zelo vesele narave so bili. Kotrljali so se po bregu brez vsakega strahu, da bi se potolkli. Njihove bodice so štrlele vsenaokrog. Včasih so nanje nabodli hruško ali češpljo in se potem z njo v brlogu imenitno gostili. Včasih so se lotili kake domišljave lisice in jo toliko časa izzivali in se ji nastavljali, da jim je hotela primazati klofuto in se je pri tem samo vsa opikala. Oh, oh, oh, so se ji smejali.

Ko je nastopila noč, so odkoračili do z listjem postlanega gnezda, da bi prespali.

– Auuuua! – se je oglasila sestrice. Aj, aj, aj, je javkal en jež. Oj oj ojoj, je stokal drugi jež. Iiiiiih ih, je cmihal tretji brat. Drug drugega so namreč bodli s svojimi dolgimi trni. Kakor hitro se je kdo premaknil, že je zbedel koga in ko je ta od bolečine odskočil, je še bolj zbedel tretjega in ta tretji naprej. Kobalili so, javkali, potem celo jezno pihali in renčali, in seveda nič spali. To je bilo še dosti hujše, kot če te poleti pikajo komarji.

Drugo jutro so bili vsi popikani, drug drugega so zmerjali in dolžili, pa ni nič pomagalo. Še pretepal bi se najstarejši, tisti ki je ponoči klical – Oj oj ojoj – ker mu je sestra zrekla: krtača zabita! Pa kako se hočeš pretepat, če si okrog in okrog poraščen z bucikami in tvoj nasprotnik prav tako!

Nič ni trajalo njihovo nekdanje veselje. Tako so sklenili in storili, da se bo vsak osamosvojil. Sestrice je zlezla na drevo, slučajno je bil to kostanj; če bi bila figa, bi bilo zelo narobe.

Do današnjih dni je dobila še nešteto sestic ježic.

En brat, tisti, ki se je hotel pretepat, se je ves razburjen vrغل v morje. Tako so nastali morski ježki, za katere še danes velja, da jih ni dobro srečati, še manj pa se z njimi bosti.

Najmlajši, saj veste, tisti, ki je imel najtanjši glas: iiiih! je šel lepo k brivcu, da ga je lepo ostrigel. Ne na ježka, ampak na krtačko. Pri brivcu si je izbral tudi človeško ime Jurij in se tudi začel kot pravi fant nositi. Nihče niti ne opazi, da je bil kdaj prej kaj drugega kot šolar, razen takrat, ko se brene in malo pocvili: iiiih! Tako se je to zgodilo nekoč v zgodovini.

Ej, stric, saj so bili trije ježki in ena sestrice. Kje pa je še en jež?!

Ja, eden je pa ostal v gozdu, ne! Ima še zmerom okrog in okrog nasajene igle, ampak mu še na misel ne pride, da bi se lotil kake pametne človeške obrti, na primer krojaštva. Je že raje jež, ki draži lisice in se sladka s hruškami.

KONEC

Vsemu na začetku je mama.
Vsemu na koncu – jama.

Vmes so mnogi zakaji in kaji,
vmes so solze in so smehljaji,

vmes so rôke in so obrazi,
vmes so zmage in so porazi

in poglavitno: življenja kres
do peklà in nebes.

Od mame do jame življenje mine.
Vmes so pota in so daljine,

vmes se ptica po nebu spreleta,
vmes so fantje in so dekleta

in med njimi v dvojini vez
in nekaj skrivnostnega vmes.

Tisto skrivnostno, tisto malo
se bo v kom drugem nadaljevalo

kakor veter med listjem brez
malo za šalo in mnogo zares.

Iz knjige MAJHEN DOBER DAN

Besedne družine . . . . .**HURA ZA NAGAJALNI DAN**

Nekoč sta živela Nagajo in Nagaja. Rodilo se jima je vse polno otrok. Bili so sami nagajalčki. Tudi oni so imeli svoje otroke. Tako se je razvil rod nagajivcev.

Živel so nagajalsko. Njihovo delo in zabava je bilo nagajanje. Na Zemlji je izumrlo že veliko rodov, rodus nagavus pa je tako odporen, da mu ni mogoče priti do živega. Ne uniči ga niti šeškanje niti tepežkanje, niti poprhanje niti pipsanje.

Pipsa proti nagajivosti sploh ni mogoče izumiti. To vedo vsi starši in učitelji.

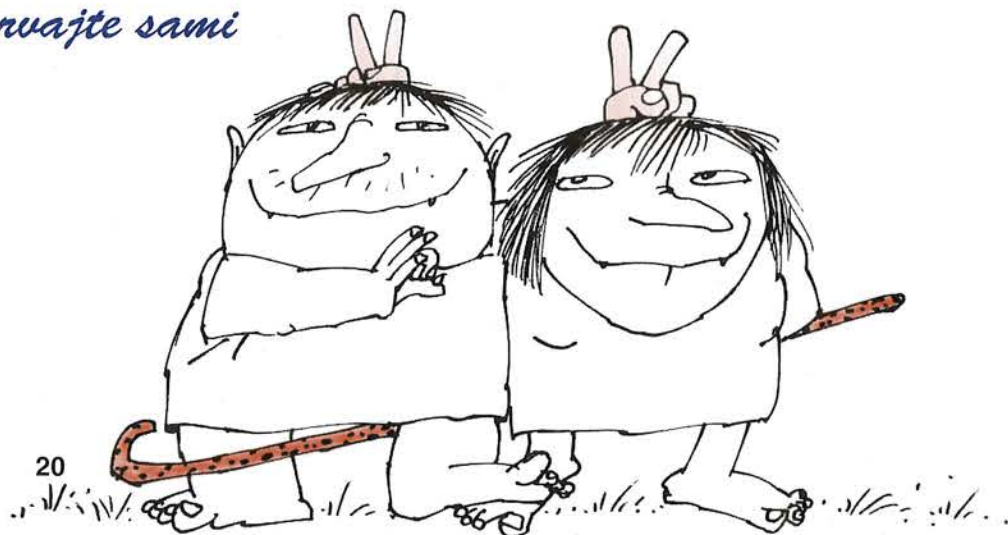
Ni nagajivca, ki ne bi hodil v šolo. Tam se izkazuje v nagajivskih veččinah. Namesto lepopisa goji kracopisje in z njim kravžlja učiteljeve živce. Nagajalska žilica mu ne da miru. V ključavnice vtika žvečilec in sošolcem skriva copate.

Nagajivost je nalezljiva, zato se te lastnosti lahko naleze vsak. To se tudi velikokrat zgodi. Potem izbruhne v šoli nagajalni dan. Ni podoben ne športnemu ne kulturnemu dnevu, saj ni povezan z nogometom ali z lutkovno predstavo, ampak se odvija vsepovsod, in to že od zgodaj zjutraj. Posebno, če je na koledarju prvi april. Takrat pred nagajivci ni varen niti gospod ravnatelj. Edino zobnemu zdravniku v šolski ambulanti se jih ni treba preveč bati.

Nagajanje je tako pomembna stvar, da je prišlo celo v Slovar slovenskega knjižnega jezika in v Slovenski pravopis. To pa zato, da namesto nagajivec ne bi pisali nagajilec.

Iz te besedne družine so nagajanje, nagajivost, nagajivka, nagajivec, nagajiv, nagajati.

Razgrajanje pa je nekaj povsem drugega.

*Pobarvajte sami**O zelenjavi* . . . . .**PARADIŽNIK**

Po mnenju nekaterih raziskovalcev naj bi bila domovina paradižnika Peru, čeprav raste divj v vsej

Južni Ameriki in tudi v Mehiki, od koder so v Evropo prinesli tudi ime zanj, saj se v jeziku mehiških Indijancev glasi "tomatl". Indijanci so jedli paradižnik mnogo prej, preden si ga je kakšen belec sploh upal pokusiti. Njegova rdeča, oranžna, rumena ali zelena barva je bila za Evropejce namišljen dokaz, da gre za strupeno rastlino. Sprva so ga gojili, kot je bilo v navadi pri vseh eksotičnih, v Evropi neznanih rastlinah.

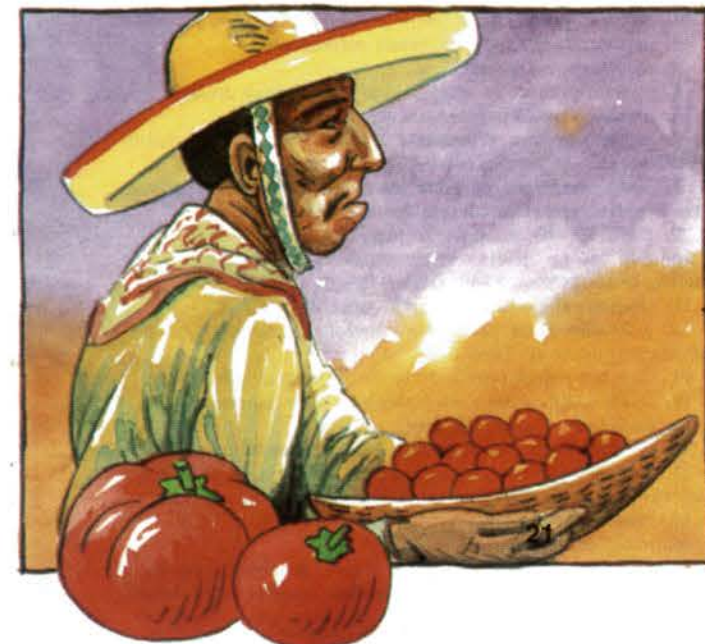
Najprej je paradižnik zašel na Portugalsko, potem v Španijo, Italijo in Francijo – v tiste dežele, ki jim v Evropi pravimo latinske ali romanske. Iz leta 1550 pa obstajajo podatki, da so ga takrat pokusili nekateri drzni Italijani, ki so "tvegali", da se s paradižnikom "zastropijo". No, pa se jim ni nič zgodilo. To je sčasoma opogumilo tudi manj korajžne jedce.

K nam je prišel paradižnik najverjetneje šele sredi 19. stoletja, torej ga France Prešeren sploh še ni poznal. Danes je ena naj-

važnejših zelenjav, tako po zasajenih površinah kot po pridelku.

V Evropi so paradižnik najprej imenovali po indijanski besedi tomato, pa perujsko jabolko, volčja breskev in še kako. Kmalu pa so ga povezali z grškim mitom o hesperidah, nimfah (vilah), ki naj bi po bajeslovnem izročilu v prelepem vrtu na skrajnem zahodu naše Zemlje čuvale drevo z zlatimi jabolki. To mu je prineslo novo ime: zlato jabolko. Omenjeni mit so Nemci povezali z biblijo in nastalo je novo ime Paradies-Apfel (rajsko jabolko). Od tod izvirata tudi slovenski paradižnik in hrvaška rajčica; ime smo enostavno kar prevedli iz nemščine.

Nekaj časa so v Evropi mislili, da paradižnik pomaga pri ljubezenskih zadevah, zato so ga imenovali tudi ljubezensko jabolko.

Težak račun

DANILO GORINŠEK

Izračunaj, kdor si bister:
muha, žaba, štoklja Štrk –
koliko je teh živali,
vsak to ve, kdor ni prifrkl!

Misli kdo: sešteješ žabo,
muho, štokljo – to je tri.
Tak računar se uračuna,
masten cvek takoj dobi.

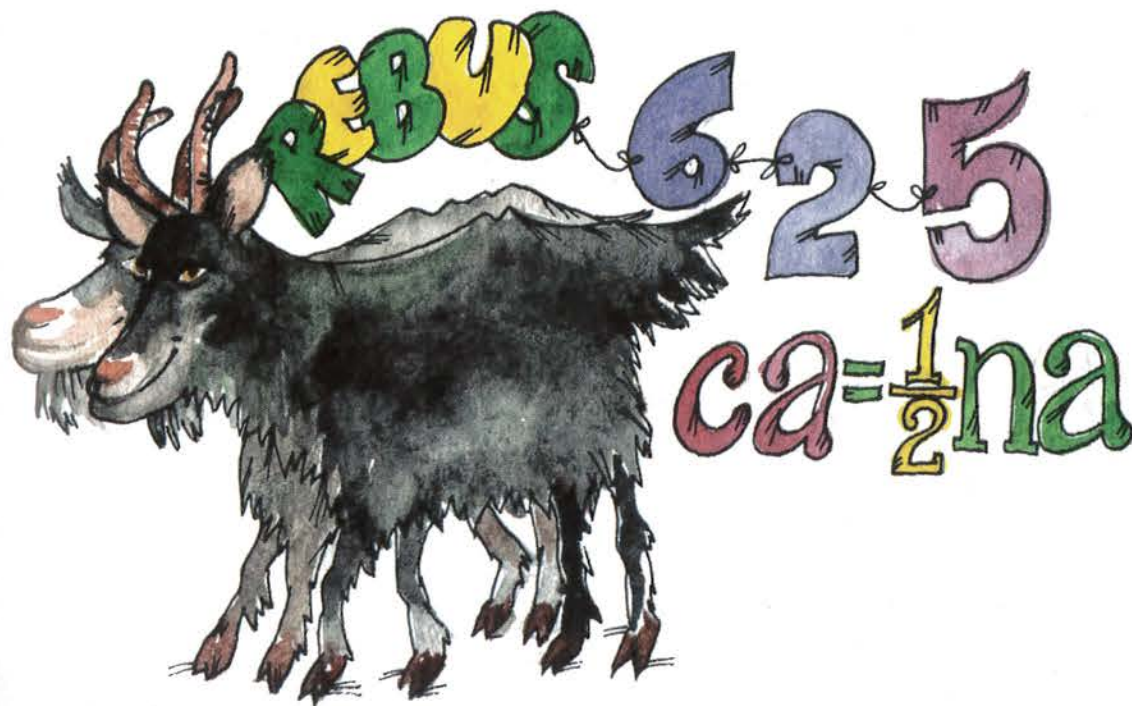
Žaba muho brž pospravi,
štoklja pa je golten ptič,
žabo sné, v daljavi zgine –
koliko jih zdaj je? – Nič!

VERA POLJŠAK

Narisala MAGDA TAVČAR

Reši rebus in spodaj rešitev nariši!

LABIRINT

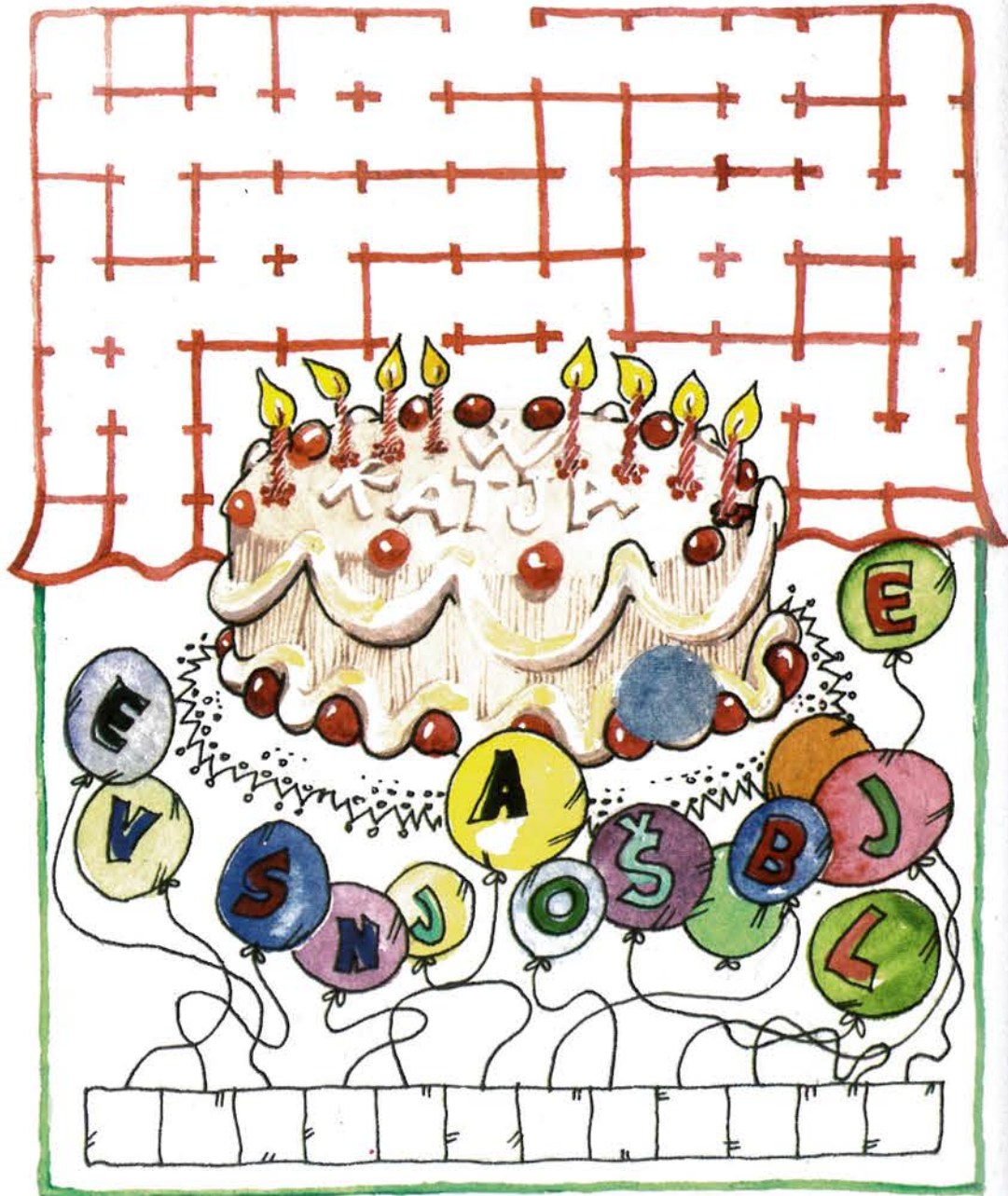
VERA POLJŠAK

IN VOZČILO

Narisala MAGDA TAVČAR

Pomagaj Katji do torte!

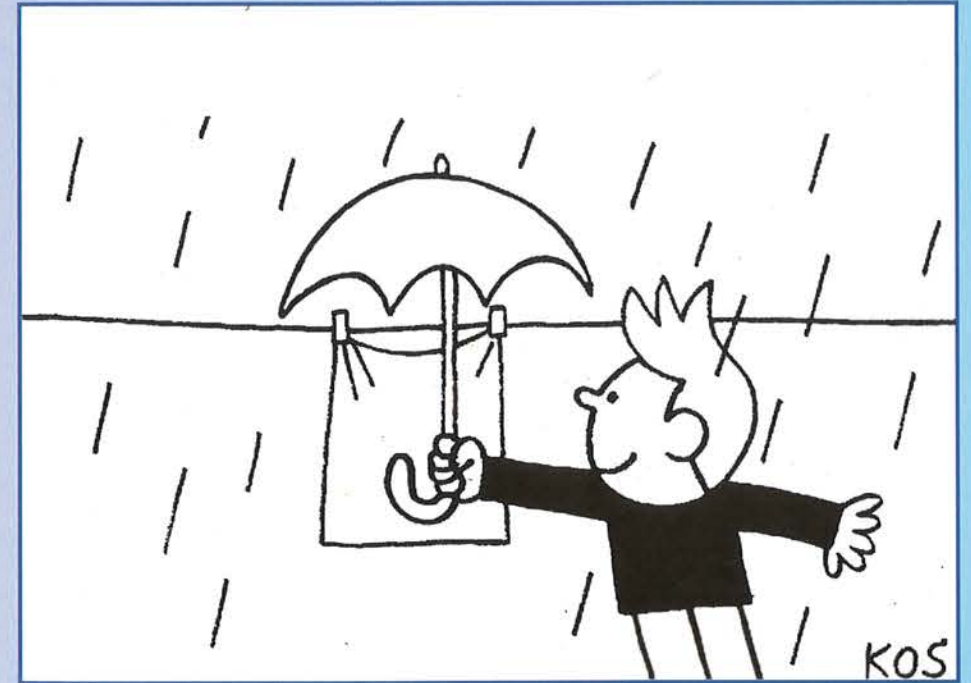
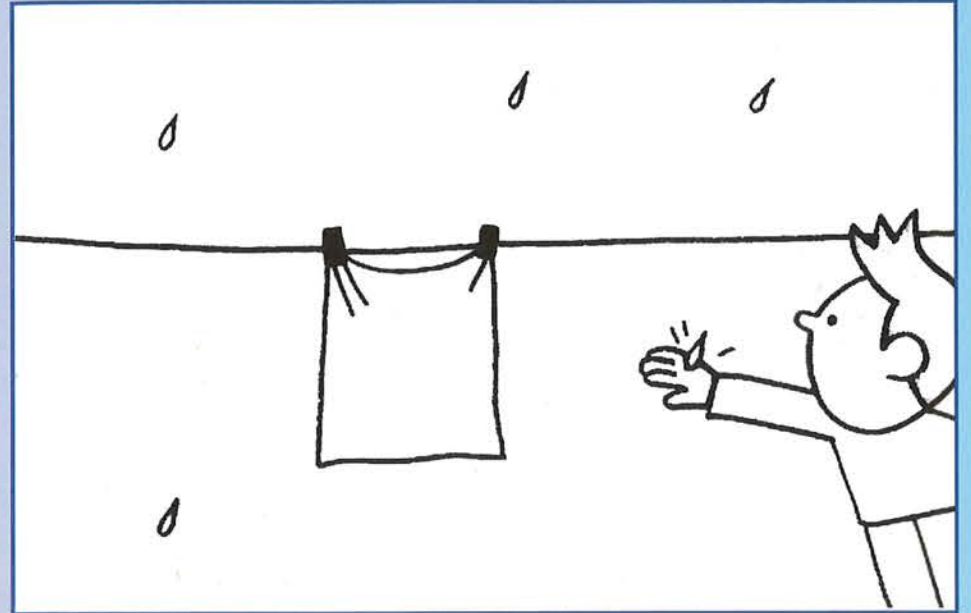
Črke na balončkih vpiši v prazna okenca. Dobil boš .....

BOŽO KOS

Pobarujte sami

Miha, perilo bo mokro!

KOS

KAKO LEP JE TRST

Rodila sem se v Trstu, kjer zdaj tudi živim. Trst se mi zdi majhno mesto. Večkrat grem v Bazovico na obisk k babici in prijateljici Maji. Ko se vrnem v Trst, se mi zdi vse drugače: hiše so večje, polno je avtomobilov, trgovin, ljudje se kregajo...

V Trstu je veliko muzejev in tudi cerkev Sv. Justa in grad Miramar. Najlepši kraj v Trstu je moj dom, kjer se lahko igram s svojimi igračkami in povabim tudi prijateljice.

V berilu, ki smo ga brali v šoli, je tudi sestavek o Trstu, ki ga je napisal Srečko Kosovel. Takrat je bil Trst drugačen, zelo lep.

Elisa Komar
5.r. OŠ "Marica Gregorič
Stepančič" - Sv. ANA

Vesela sem, da sem se rodila v tako lepem mestu kot je Trst. Trst je zelo staro mesto, zato ima veliko zanimivih muzejev. Zame je najlepši muzej v Miramarskem gradu. Lep je tudi park. Tam je tudi organizacija WWF za zaščito narave.

Drugi zanimiv muzej je grad Sv. Justa. Šlo smo ga obiskali pred dvema letoma. Tudi akvarij je lep. V njem lahko vidimo ogromne morske želve ali pa najmanjšo ribo, ki je na svetu.

Moja babica stanuje čisto na drugem koncu mesta. Zaradi prometa potrebuje mo pol ure, da pridemo do nje. Iz njene hiše je lep razgled. Morje vidiš, valove in ladje. Če greš v Barkovlje, je še lepši razgled. Večkrat grem v mesto, ker hodim k angleščini. Zaradi semaforjev se ustavljamo in tako si ogledujem izložbe. V izložbah je polno lepih oblek. Trgovine pri nas so zelo velike.

V okolici Trsta je Kras. Tam so gozdovi, kjer se lahko sprehajamo in uživamo naravo. V botaničnem vrtu Carsiana si lahko zelo natančno ogledamo značilnosti kraške narave, posebno kraško cvetje.

Trst je glavno mesto dežele Furlanije Julijske krajine. V Trstu živi slovenska manjšina, zato imamo tudi slovenske šole.

Katia Peruzzo
5.r. OŠ "Marica Gregorič
Stepančič" - Sv. ANA

Imenujem se Peter in sem se rodil v Trstu. Večkrat, ko grem z mamo v mesto, opazujem ljudi. V Trstu ne živijo samo Italijani, ampak tudi Slovenci.

Meni bi bilo zelo všeč, če bi živel v Gardalandu, ker bi lahko šel vsak dan v park.

Peter Ciacchi
5.r. OŠ "Marica Gregorič
Stepančič" - Sv. ANA

Rodil sem se v Trstu. Še zdaj živim tu. Trst je majhno mesto, samo zame je zelo veliko. Prvič, ko sem videl tramvaj, sem mislil, da je to tisto, kar moja mama imenuje vlak. Peljali smo se s tramvajem in sem se bal, da bomo padli. Tramvaj me je peljal do Opčin in nič se ni zgodilo.

Ko sem imel pet let, sem hodil v vrtec, učil sem se risati in drugo. Z mojo mamo sem hodil v mesto in vse je bilo zame novo.

Zdaj imam deset let in obiskujem peti razred. Se učim, pišem, rišem zelo lepe risbe, čitam. Zdaj se ne bojim več tramvaja in vlakov.

Samo letala se še bojim in helikopterja. V šoli smo brali Kosovelov opis Trsta. Mislim, da je bil takrat Trst lepši!

Mauro Zoch
5.r. OŠ "Marica Gregorič
Stepančič" - Sv. ANA

Imenujem se Karlo in živim v Trstu. Hodim v slovensko šolo. Mi vidimo iz Barkovelj Miramarski grad. V Trstu imamo morje, blizu pa hribe. Jaz bi rad živel v Miami Beach, tam je zelo toplo. Trst je majhno mesto, ampak če bi me moj oče pustil sredi mesta, se ne bi nikoli več vrnil domov. Vsako nedeljo grem na Opčine, kjer ima Albert nogo-

metno tekmo Naša družina gre večkrat v Milje, ker radi lovimo ribe.

Karlo Zornada
5.r. OŠ "Marica Gregorič
Stepančič" - Sv. ANA

Rodil sem se 12. maja 1982 v Trstu, zato je to mesto moj rojstni kraj. Moja mama in oče sta me imenovala Marko. Ko hodim po mestu, si ogledujem trgovine. Nobena mi ni posebno všeč. Zelo lepo je obiskati Miramarski grad in grad Svetega Justa. Tudi s tramvajem se je lepo peljati na Opčine, saj med vožnjo vidimo na cel Tržaški zaliv. Poleti obišče Trst mnogo turistov. Trst ima ugodno podnebje, ker leži ob morju. Nad mestom se razprostira kraška planota. Tam je dosti stez za sprehode in tudi s kolesom se je prijetno voziti.

Marko Glavina
5.r. OŠ "Marica Gregorič
Stepančič" - Sv. ANA

Ko se zvečer vračam v Trst, opazujem mesto. Avtomobili brnijo, luči v hišah so prižgane, trgovine so zaprte. Doma se v Škednju, na visokem. Iz kuhinje vidim Tržaški zaliv. Na nasprotni strani pa radijsko anteno. V Trstu imamo nekaj znamenitih krajev kot grad in cerkev Sv. Justa, kjer je bila v davnih časih rimska utrdba, zanimiv je trg Unità, tam blizu je tudi akvarij. V centru

mesta je veliko prometa. Na trgu Goldoni je naprava za merjenje onesnaženosti zraka. Poleti se hodimo kopat v Barkovlje, tam lahko lovimo tudi ribe. Če pa si zaželimo miru, gremo na Kras. S hriba Kokoš vidimo celo tržaško pokrajino.

Trst je moje rojstno mesto. Stanujem v Škednju v ulici Marco Praga. V mestu je polno trgovin. Najlepša trgovina je zame Orvisi, kjer prodajajo igrače. Zelo mi je všeč trg Unità in Miramarski grad. Poleti se hodimo kopat v Sesljan, tam je zelo lepo. V Trstu smo zelo srečni, ker imamo morje in na Krasu gozdove. Trst je zelo lepo mesto. Jaz bi rada živela v Avstriji, ker tudi tam je zelo lepo.

Erika Biekar
5.r. OŠ "Marica Gregorič
Stepančič" - Sv. ANA

Lepo se je peljati z avtomobilom na Opčine. Od tam se vidi Sv. Just, kjer sta grad in cerkev. Na Opčinah je vse zeleno. Tam je dosti gob. Od Trsta do Kontovela pelje lepa cesta, vidi se cel Tržaški zaliv. Kadar dospeš na Prosek, je vse mirno. Če se z vlakom pripelješ v Trst, vidiš Kras in morje. Jaz bi rad živel v Bologni, ker tam se mnogi vozijo s kolesi.

Tuso Antonio
5.r. OŠ "Marica Gregorič
Stepančič" - Sv. ANA

PRI BABICI JE LEPO

Moja babica ima hišo v Piščancih. To je kraj nad Rojanom. Hiša je stara, pred njo je velik vrt. Jaz, moji sestrici in bratec radi gremo na Piščance. Tam lahko skačemo, tekamo in kričimo. Matija dela luknje v zemljo. Jaz in Marta si gradiva hišico. Veronika se vozi s triciklom. Tam delamo vse to, kar ne smemo doma v stanovanju.

Caterina Porro
2.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

KAKO SEM PREŽIVELA NEDELJO

Včeraj zjutraj smo bili v Ankaranu. Obiskali smo teto Ernesto, ki prebiva v domu za ostarele. Jaz, očka in Iztok smo šli na sprehod, ker otroci ne smejo v dom. Babica Ivanka pa je šla kar noter. Potem je babica pozdravila teto in skupaj smo se vrnili domov. Popoldan sem se igrala z Iztokom.

Lara Skrinjar
2.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

PRI MOJI SESTRICI

Včeraj sem bila pri moji sestri in sem se igrala s svojo nečakinjo Meggi, ki ima dve leti. Po kosilu smo šli na travnik. Tam so gugalnica, tobogan in druge igre. Bilo je zelo lepo. Po večerji sem ostala pri moji sestri. Tam sem tudi spala. Danes zjutraj je prišla mama in me peljala v šolo.

Tatjana Gregori
2.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

SPREHOD

Včeraj smo šli na sprehod na stezo Rilke. Tam je bilo zelo lepo. Videla sem lep razgled na Trst, devinski grad in morje. Ko sem se naslonila na ograjo, da bi pogledala na morje, sem se prestrašila, ker je bilo zelo visoko. Z mano so bili moj bratec, očka in mama. Po sprehodu smo šli na sladoled in nato smo se vrnili domov.

Aleksija Leone
2.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

NESREČA

V soboto zvečer, ko smo se vrnili domov, se je moji sestrici Katerini zgodila nesreča. Ko smo šli po stopnicah, se je spotaknila, zgubila čevlje in padla. Močno se je udarila v glavo. Očka jo je peljal v bolnišnico Burlo. Tam so ji obvezali rano. Drugo jutro sta se oče in Katerina vrnili v bolnico, kjer so jo uspavali. Na obraz so ji dali masko in prižgali kaseto z otroško glasbo. Ko je zaspala so ji rano zašili. Zvečer se je vrnila domov z očetom.

Marta Porro
3.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

NEPREVIDNA VOŽNJA

Neko popoldne sem se peljal s kolesom po Kontovelu. En deček, ki ni imel zavor, je trčil vame s svojim biciklom. Padel je na kolena in se močno udaril. Razbila se mu je tudi luč. Prišla je njegova mama in ga peljala v Burlo. Meni se na srečo ni nič zgodilo.

Marco Cuk
3.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

SESTRICA

Zjutraj je moja mama skuhala čaj in segrela mleko za mojo sestro. Ko se je Martina zbudila, je spila mleko. Mama si je umivala zobe in Martina je medtem šla k štedilniku in potegnila lonček s čajem. Vrel čaj jo je opeknel po roki in prsih. Hitro smo jo peljali v Burlo. Tam so ji očistili opeklino in jo obvezali.

Katja Starec
3.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

NESREČA

Bil je pustni torek. V šoli smo se zabavali. Naenkrat sem zagledal pri vratih mamo, ki me je klicala. Rekla je, da se je moj brat pri telovadbi udaril v glavo. Ko sva prišla do njegove šole, so nama profesorji povedali, da so ga peljali v Burlo. Zaradi udarca je zgubil spomin in pozabil, kateri dan je. En teden po tem je brat prišel iz bolnice. Še se

daj se ne spominja, kaj se mu je zgodilo. Zanj so bile vse le sanje.

Alan Sancin
3.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

NEPREVIDNOST

Poleti, ko smo bili na taborenju v Sesljanu, se mi je zgodila nesreča. Jaz in stražar sva trčila s kolesom. Jaz sem se peljal ravnoprej, stražar pa je zavil na desno in trčil vame. Padel sem in si potolkel koleno. Stražar me je nesel v ambulanto. Tam so mi malo oprali koleno in mi ga razkužili. Vrnili sem se v prikolico in povečerjal.

Christian Sustersich
3.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

SRNA

V nedeljo smo se šli sprehajati po Krasu. Bil sem z očkom in z Markom. Hodili smo po gozdu in travniku in potem smo videli srno. Ko nas je srna zagledala, je zbežala, jaz pa sem tekkel k očku. Zvečer sem mislil na srno. Potem sem zaspal.

Jan Sądłowski
3.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

KOŠARKA

Sva Claudio in Vedran. Obiskujeva 4. razred. Igrava skupaj košarko. Z nama igrajo tudi Rikardo, Andrej, Dimitrij, Erik, Giorgio, Ivan, Tomislav, Giulia, Robertino, Goran, Samuel, Sara, Martin, Niko, Peter, Fabrizio in Manuel. Naš trener se imenuje Stojan Corbatti. Včasih mu pomagata tudi njegov brat Walter in prijatelj Igor. Poleg tega, da z

Vedranom igrava skupaj košarko pri Boru, hodiiva tudi v isti razred in v isto šolo. Igrava na stadionu 1. maj v balonu. Prejšnji mesec smo igrali tekmo s Poletom in zmagali. Zelo smo se veselili. Treninge imamo ob torkih in petkih od 17. do 18.30. Košarka nam je zelo všeč. Moj prijatelj Vedran je prišel iz Sarajeva, jaz pa živim v Trstu. Vedran živi pri teti v Trstu.

Claudio Mirceta in
Vedran Miralem
4.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

IZLET S KOLESOM

Nekega dne smo šli v gozd s kolesom. Bili smo jaz, mama, sestra in bratranec. V gozdu smo se zgubili. Šli smo naprej in prišli na travnik, kjer je bila zelo visoka trava. Iskali smo stezo, da bi se spet vozili. Na enem kamnu se je sončila kača. Močno smo se prestrašili in zbežali. Potem smo našli cesto in razumeli, kje smo. Bili smo v bližini Opčin. Trudni smo se vrnili domov.

Davide Tomaselli
3.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

V BAZENU

V soboto sem šel plavat v bazen. Na začetku smo malo telovadili, da smo si ogreli mišice. Potem smo se razdelili v skupine. Jaz sem bil z velikimi. Skočil sem v vodo in plaval hrbtno. Vsi smo močno tolkli z nogami. Potem smo se spustili pod vodo in smo se dotaknili tal. To vajo smo napravili petkrat. Neki fantek je šprical učiteljico in jo zmočil. Mi smo se smejali. Žabico smo plavali štiri proge. Všeč mi je bilo plavati. Močno sem tolkel z nogami nad vodo, tako da sem šprical in je zgledalo kot vodomet. Na koncu smo večkrat skočili v vodo. Zelo mi je ugajalo. Potem smo šli pod tuš. Med tuširanjem smo si nagajali in se drsali v vodi. Potem sem se oblekel in si posušil lase. Prišla je mama in šla sva domov. Všeč mi je bilo v bazenu in bom rad hodil vsako soboto.

Carlo Francesco Vascotto
4.r. OŠ "Josip Ribičič"
Sv. JAKOB

Pošiljamo vam sestavke in pesmi na božično temo, ki smo jih oblikovali pri književni vzgoji. V upanju, da bodo naše zamisli sprejete, se vam iz srca zahvaljujemo in vam z veseljem povemo, da je Galeb res lepa in priljubljena revija.

Učenci 4. in 5. razreda OŠ "France Bevk" na OPČINAH

JELKA

Nekoč je v gozdu živela mala jelka. Bila je vedno žalostna. Čakala je samo na trenutek, ko bo postala večja. Takrat jo bo nekdo odsekal, odpeljal v mesto in jo lepo okrasil. Ta želja se ji je nekega dne uresničila. Jelka je bila vsa vesela in srečna, ker se je lepo bleščala in vsi so jo občudovali. Veselje pa je trajalo le nekaj dni. Odvzeli so ji okraske in jo vrgli v temen kot. Nihče se ni več zmešnil zanjo. Ko se pogleda, vidi, da je postala grda in da ji odpadajo iglice. Začuti, da bo kmalu umrla. Misli, kako je bilo lepo v gozdu in kako nespametna je bila, da se ni veselila življenja v naravi. Bilo je prepozno. Nekega dne jo je nekdo razsekal na drobce ne kosce in jo vrgel na ognjišče.

Erik Piccini, 4.r.

ASOCIACIJE

Smreka, drevo, iglavci, božič, balončki, sveče, lučke, pisani trakovi, belo omelo, bodika, sneg, snežinka, storži, božično drevesce, zvezda repatica, umetni sneg, jaslice, Jožef, Marija, Jezušček, ...

ZELJA: Želim si, da ne bi bilo na svetu vojn, da bi vsi begunci iz bivše Jugoslavije lepo praznovali praznike, tisti pa, ki so ostali v Bosni, da bi imeli vsaj nekaj dni miru.

Staška Cvelbar, 4.r.

Ko božič je,
pod smreko jaslice,
in smreka okrašena,
prav lepa in zelena.

Darila so pod smreko,
en tovornjak za vleko,
za mamu pa copate,
tople in vse zlate.

Bo očka dobil vino
in punčka čokolino.
Vsi bodo res veseli
"Sveto noč zapeli"

Mitja Suhadolc, 4.r.

BOŽIČ

Božiček možiček,
ki prideš med nas,
prineseš darila
polepšaj nam čas.

Božiček možiček
in smreka zelena
z balončki, s trakovi
vsa okrašena!

Alan Pavat, 4.r.

Spet je tu božični čas
Mir na svetu si želim
Res po tem zdaj hrepenim
Ena želja
Kot utrinek
A sega globoko iz srca

Devan Jerman, 4.r.

S mreka v gozdu čaka
Mesečina jo obliva
Rosa zjutraj jo pokriva
Eno noč bedimo vsi
Ko bo Jezušček prišel
Angel z nami bo zapel

Iris Risehari, 4.r.

BOŽIČNO PRESENEČENJE

V nekem mestu je živela revna družina. Bila je tako revna, da ni imela denarja niti za božično drevesce. Blížal se je božič, a očetu ni uspelo nič zaslužiti. Otroci so bili že obupani.

A na božični večer so se kar naenkrat odprla vrata. Bil je njihov sosed, ki jim je prinesel božično drevo, polno daril in raznovrstnih sladkarij. Tako je tudi ta družina občutila, kako lep je božič.

Marko Zupan, 5.r.

POZOR, POZOR!

Pozor, pozor, tukaj vaš radijski poročevalac Andrej. Sem na Proseku, kjer praznujejo sv. Martina. Že vidim mnogo otrok. Kam tečejo? Tečejo na vrtljake. Očetje in mame gredo k stojnicam, da bi kaj kupili. Kaj je tam naprodaj? Tam so kozice, ure, vilice, sladkor na palici... Tam so tudi posebne stojnice, kjer so samo sladkarije. Kdor želi, lahko kupi prašiča, živega seveda. Med vrtljaki so zabavne igre, za nagrado se dobi ribo. V tem trenutku bi rad imel devet let, da bi šel na električne avtomobilčke, kjer bi se zalehtaval, kolikor bi mi bilo všeč.

Andrej Sossi
4.r. OŠ "Josip Jurčič"
DEVIN

MEDTEM KO DRUGJE UMIRAJO V VOJNI...

Jaz počivam na postelji, pijem oranžado, jem kruh, čitam knjigo, se igram z bratom, nagajam sestri, opazujem drevesa in poslušam veter, lepim slike, barvam risbo, popravljam napake v zvezku, urejujem knjige na policah, mami kradem torto, gradim hiše iz kock, ob morju drobim kruh za gale-

be, zvečer pomagam pripravljati obleke za uboge v Bosni...

Tanja Tuta
5.r. OŠ "Josip Jurčič"
DEVIN

POJDIMO SKUPAJ

Vreme ni preveč prijetno. Skoraj vsak dan dežuje in ni sonca. Občina Devin Nabrežina je vseeno organizirala pohod v naravo "Pojdimo skupaj". Srečanja so se lahko udeležili slovenski in italijanski četrtošolci, petošolci ter srednješolci. Pripeljali smo se v Slivno, od koder se je začel pohod. Najprej smo si ogledali gradišče. Vodič naravovarstvene zadruge Picea nam je o gradišču tudi nekaj povedal. Nato smo se z ostalimi učenci sešli v kraški dolini. Tam sta spregovorila župan in odbornica za šolstvo. Če bi bilo vreme lepo, bi se lahko v dolini igrali in napravili živo verigo. Predno smo se vrnili v šolo, smo si ogledali del jame Lindner. Vodiči so nastavili vrvi, ker je zaradi blata drselo. Škoda, da nismo mogli do vode, ki se nabere na koncu jame. Bilo pa je zanimivo, četudi je deževalo.

Tanja Peric
5.r. OŠ "Josip Jurčič"
DEVIN

✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE!

PAKET S KNJIGAMI
IN KASETAMI

za prispevke na smrečicah

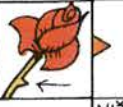

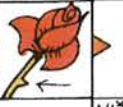

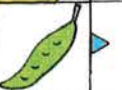
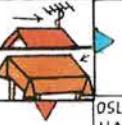

prejmejo učenci
4. in 5. razreda
OŠ "FRANCE BEVK"
na Opčinah

Čestitamo!

✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE!

	VZPETINA PRI LJUBJANI (DVE BESEDI)	MAJHEN ČOLN	EDVARD PO DOMAČE	POLOVICA BESEDE TRTA	DOLGA KOLONA KAMEL ALI AVTOMOBILOV	ČLOVEK, KI IMA ASTMO ALI NADUHO
						
						
	HALA TIVOLI (KRATICA)					
	BESEDA NA ZAČETKU TELEFO- NIRANJA			ZEMLA, KI MOLI V MORJE		
			TOVARNA AVTOMOBILOV MARIBOR	POLOVICA BESEDE PETA		
	NIŽINA ZELO PISAN PAPAGAJ S ČOPASTIM JEZIKOM		25. IN 1. ČRKA			
				SREDINA BESEDE VATA		
			MI, VI, ...	TEKOČA MAŠČOBA		
			PREMAZ ZA NOHTE			
			STOJNICA NA TRGU			
PRIPADNIK NEKDANJIH ILIROV		ŠTEFAN JENKO		IME PEVKE F A L K (POJE = MA- ČEK MURI)	MOŠKO IME (IZ ISTIH ČRK KOT DAMA)	
		AFRIŠKA REKA (KROKODIL)				
4. IN 11. ČRKA ABECEDE						
IZ DEŽJA POD ...		OSLOV GLAS NAROBE		ŠOSEDNJI ČRKI V ABECEDI		
		ENAKI ČRKI		ČRKI V BESEDI PIRH		
PROSTOR ZA IGRANJE						
SESTAVIL JOŽE PETELIN	... IN MAMA					

Rešitve ugank pošljite do 30. januarja na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

ŽIVALI V REKIH: moker kot miš, pijan kot krava, siten kot muha, hraber kot lev, lačen kot volk, močan kot konj, pohleven kot ovca, neroden kot slon, hud kot osa, zvest kot pes, rejen kot polh.

Živali v napičnem stolpcu sta mravlja in osel,
pridevniki pa: priden, delaven (kot mravlja); zabit, trmast, neumen (kot osel).

KRIŽANKA SNEŽAK:

Vodoravno: vaza, zvon, čuk, srce, goba, zvezek, luna, pas, grad, ris, voz.

Navpično: balonček, kapa, gusar, slon, sir, riba, zvezda.

VELIKA KRIŽANKA:

Vodoravno: tla, kreda, frotir, DP, riba, Olga, okop, Jernej, BO, enica, piš, nič, prst, čč, sraka, ekspres, kepanje, ivje, do, slamnik, ak, dno.

Navpično: dojenček, pleničke, grič, spis, Franc, Pavla, kri, EA, srnjak, troboj, prejem, letak, prase, ND, Adi, obisk, din, ar, pošta, oko.

REŠITVE SO POSLALI: Staška Cvelbar, Matjaž Suhadolc, Mitja Suhadolc, Peter Ferluga, Pavel Berdon, Alan Pavat, Ivana Laurencic, Veronika Špacapan, Iris Risegari, Erik Pavletič, G.B., Luca Merigglioli, Erik Piccini, Matteo Peric, Devan Jerman, Maruška Hrovatin, Aleksandra Carli, Sara Magagnato, Andrea Cauter, Andrej Vidali, Patrick Babudri, Veronika Sosič, Daniel Černeka, Igor Šibelja, Eva Sancin, Marko Zupan, Andrej Sossi, Borut Bogatez, Marko Milojevič, Ingrid Bianchi, Vasilij Cociancich, Majna Pangerc, Mara Sossi – 4. in 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE.

Katja Tonet, Erik, Emilio, Walter Cunja, Mina Mahnič, Giacomo Vanello Premru, Andrej Bruss, Sandi Pace, Daša Bevilacqua, Janko Brecelj, Daša Stanič, Julij Vanello Premru, Sara Bevilacqua, Eugenio Chiarle, Elia Hrovatin, Martina Cunja, Matija Vidmar, Martina Tonet, Marko Mahnič – 1., 2. in 4. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE.

Tjaša Križmančič, Isabella Spacal, Robi Miljkovič, Diego Posar, Oliver Puntel, Ivan Šunjerger, Sara Crevatin, Suzana Pantič, Anika Stančič, Aleksander Milošević, Lavina Skerlavai, Maja Udovič, Lorena Tegacci, Sandy Nestori, Alex Skerlavai, Zoran Stojanović, Boban Pajič, Gerardo Tolentino, Corrado Bernetti – 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI.

Tjaša Milkovič, Damijan Milič, Walter Gregori, Aleš Grilanc, Jasmin Kralj, Andrej Gustin, Marko Švab, Sebastiano Calzi, Alenka Možina, Pamela Alfarano, Manuela Destri – 3., 4. in 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR.

Breda Berzan, Bojan Kuret, Maja Kapič, Anja Pertot, Sara Stojanski, Ksenija Pregarc, Angela Crevatin – 2. in 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO.

NAGRADE DOBIJO: Matjaž Suhadolc, 4. r., Patrick Babudri, 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE; Katja Tonet, 1. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE; Tjaša Križmančič, 2. r., Corrado Bernetti, 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Tjaša Milkovič, 3. r., Pamela Alfarano, 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR; Breda Berzan, 2. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO.

Otroci imajo najkrajše noge, pa delajo najdaljše korake. Čez svet. Do sonca. Do zvezd. V igrarijo. V domišljijo. V Indijo Koromandijo.

Otroci imajo najšibkejši glas, najmanj razločno izrekajo, a povedo najbolj resnične, kot zemlja okrogle besede.

Mali otroci govorijo svojo čebljajočo čenčarijo, da jo razumejo oblaki in trave, zelene rastline, črne mravlje in pikčaste pikapolonice. Le tisti, ki naj bi umevali vse, odrasli, te govornice često ne razumejo.

Tone Pavček, *Čas duše*

HRANILNICA IN POSOJILNICA NA OPČINAH

Sposluhom in prijavnostjo!

